

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

อะไร ๆ ท่านก็ได้จากเรา

เราพูดนี้ไม่มีอะไร แต่เขาเอาไปขี้ขำกันแหลกหมด เขาไม่แล้ว เราพูดนี้แล้วไปเลยๆ คือพูดแบบไหนก็ตาม แล้วไปเลยๆ ไม่มีอารมณ์ แต่เขามีอารมณ์ พอพูดอะไรๆ ทำไมท่านว่าอย่างนั้น ทำไมท่านว่าอย่างนี้ ไปขี้ขำแหลก เราไปได้ทำทวีปแล้วเป็นอย่างนั้นละ

จิตใจมันหมดสมมุติพูดตรงๆ อย่างนี้เลย เมื่อหมดสมมุติแล้ว พูดบ๊ีบดับพร้อมๆ ไปเลย ไม่เป็นอารมณ์ ไม่มีอารมณ์ มันหมด เป็นปัจจุบันล้วนๆ ด้วยความบริสุทธิ์ของใจ อย่างสมมุติเข้าไปแทรกบ๊ีบ ตกบ๊ีบๆ เช่นอย่างพูดแต่ละคำๆ ตกไปๆ หายเจียบๆ พอเสร็จแล้วหายเลย นั่นละฟังเสีย ผลของการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างนั้น

อย่างที่พูดนี้ถอดออกมาจากนี้มาพูด ไม่เป็นอารมณ์กับอะไร ไม่มี กิริยาที่ใช้ในขั้นซึ่งเป็นสมมุติด้วยกัน ก็ใช้ไปตามสถานที่บุคคลที่เห็นว่าควรไม่ควรเพียงไร เรียกว่าสมมุติอันนี้นะ มีสมมุติยังงี้ก็ปฏิบัติไปตามสมมุติเท่าที่จะปฏิบัติได้ ส่วนจิตนั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง ไม่ได้มาเข้ากับสิ่งเหล่านี้เลย เพราะฉะนั้นเราจึงบอกว่าวัตถุร่างกายของเรานี้เป็นสมมุติ สมมุติทั่วๆ ไปก็เข้ากันได้ เพราะฉะนั้นอันนี้มันจึงอยู่ในจุดโลกธรรม ๘ อยู่ในจุดนี้ มาที่นี้รับกันที่นี้ๆ นอกจากนี้แล้วไม่มี หมด

วันนี้ก็จะได้อาของไปส่งโรงพยาบาล ดูเค็ดตาลีอกไประยะไหน วันที่เท่าไรๆ ดูไปตามนั้น ถ้าไม่มีแล้วไม่ได้มันซ้ำซาก บางทีเวลาระชั้งชิตก็ไปอีก ไม่เอา ไปตามระยะๆ ที่ไหนๆ ไปแล้ววันที่เท่าไรๆ โรงไหนที่ควรจะไป วันนี้จะไปโรงไหน ดูเค็ดตาลีอก ไปตามนั้นๆ อย่างนั้น

เมื่อวานนี้ไปวัดถ้ำผาปู่ วัดถ้ำผาปู่นี้เป็นวัดท่านอาจารย์คำดี เป็นพระที่ไม่นอนใจตลอดแต่แก่ ท่านไม่ได้นอนใจ กับเราสนิทสนมกันมากที่สุดทีเดียว แต่พูดว่ายังไงท่านก็ไม่ฟัง ท่านเป็นพระประเภทกตัญญู พูดยังไงก็ไม่ฟัง เราเคารพนับถือท่านมากขนาดไหน ท่านไม่ได้เอามาพูดอันนั้น ท่านเอาคุณธรรมระหว่างเรากับท่านสงเคราะห์กันมาพูดออกอันนี้แหละ ถึงขนาดที่ว่าท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมา โอ๊ย เราขะไปเลย โอ๊ย ทำไมจึงพูดอย่างนั้น เราเคารพเลื่อมใสท่านเต็มหัวใจเรานี้เลย ยังงี้ก็ตามขอให้พูดให้สมใจก็แล้วกันท่านว่าอย่างนั้น พูดให้สมใจ

แต่ท่านมีญาณสำคัญนะ ญาณความรู้ของท่าน เช่นอย่างเราจะไปนี้ ตอนเช้าท่านตื่นมาท่านบอกพระแล้ว เออ วันนี้ท่านมหาบัวจะมา แนะนำบอก ในย่านระยะจวนเที่ยงระยะนี้ท่านฉันเสร็จแล้วท่านมา จวนเที่ยงหรือเที่ยงท่านมา พระเณรเราอย่าไปที่ไหน

คอยต้อนรับท่าน ว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเวลาเราไปเห็นพระเณรจุ่นจ้านๆ อยู่รอบๆ กุฏิท่าน ไม่ใช่บ่อยๆ นะหลายองค์ พระมาอะไรมากมายก่ายกอง เขามาคอยต้อนรับเรา ว่าท่านอาจารย์ท่านบอก นั้นเห็นใหม่ละ วันนี้ท่านมหาจะมา ส่วนมากท่านจะมาถึงตอนเที่ยงระยะนี้แหละ พระเณรเราอย่าหนีไปไหน คอยต้อนรับท่าน เห็นพระเณรเต็มอยู่ บริเวณกุฏิของท่านอยู่ เป็นอย่างนั้น

เรื่องญาติของท่านแน่นอน อย่างที่ว่าให้พระมารักษาศาลาที่วัดศรีฐาน ที่สามเหลี่ยมแต่ก่อนเป็นดงนะ ขอนแก่นนะ สามเหลี่ยมขอนแก่นทางแยกไปชุมพวงชุมแพอะไรที่นั่น เป็นดงหนาป่าทึบนั้นนั้น นั้นละวัดศรีฐานอยู่ในนั้น เราก็หนีจากหมู่เพื่อน ไปองค์เดียว ท่านทราบแล้วนั้นนั้น จะมีพระองค์สำคัญมาหาเราในระยะเร็วๆ นี้ เราจะได้พบพระองค์สำคัญว่าอย่างนั้นนะ องค์ไหนก็ไม่รู้แหละ ท่านหากบอกว่าพระองค์สำคัญ แล้วจัดพระให้ไปรออยู่ที่ศาลา ไปรอรับท่านจะมาในเร็วๆ นี้แหละ สั่งเสียแล้วก็ให้พระมารออยู่นั้น

เราไปคนเดียวนี้ สะพายบาตรไปคนเดียว ปูบๆ เข้าไปนั้น พระก็ไม่รู้เราว่าเป็นใครมาจากไหน พอไปก็เห็นพระท่านเฝ้าศาลาอยู่ ท่านก็มาต้อนรับปราศรัย แล้วก็เล่าให้ฟังว่า ที่มานี้คือท่านอาจารย์ท่านสั่งให้มา บอกว่าท่านจะได้พบพระองค์สำคัญเร็วๆ นี้ จึงให้กระผมมาเฝ้าศาลาเป็นระยะๆ กันในช่วงนี้ว่าอย่างนั้น แล้วท่านมาพักอยู่ที่นี้ได้ก็คืนแล้วละ ได้สองคืนแล้ว มาเฝ้าศาลาเฝ้าคอยพระองค์สำคัญนั้นละ องค์ไหนก็ไม่รู้ ว่าองค์สำคัญจะมาถึงเร็วๆ นี้ว่าอย่างนั้น ให้ผมมารออยู่นี้ ผมก็เลยมาตามคำสั่งของท่าน

ที่นี้พอมาแล้วเราก็ดูไปศาลา ท่านจะหาอุบายอะไรหรือว่ามีของสำคัญอยู่ในศาลาหลังนี้บ้าง ท่านให้พระมาอย่างนี้ หรือจะมีของสำคัญอยู่นี้ ครั้นมองไปที่ไหนๆ ถ้าว่ากระโดนก็กระบอกไม้ไผ่ เข้าใจใหม่ไม้ไผ่ตัดตรงกลางแล้วตั้งเป็นกระโดนๆ มองดูก็ไม่เห็นมีสาระอะไร เราก็ลงใจละ พุดไปพุดมา คือท่านสั่งว่าให้มารอรับจะมีพระองค์สำคัญจะพบกันเร็วๆ นี้ท่านว่าอย่างนั้น ผมก็มาตามท่านสั่ง แล้วมาพักอยู่ที่นี้ได้ก็คืนแล้วละ สองคืนนี้ว่าอย่างนั้น

พระองค์นั้นไม่รู้เราว่าเป็นใครนะ เราไม่ได้บอกใครง่าย ๆ เรื่องอย่างนี้ ค่อยกันไป ค่อยกันมา ท่านอาจารย์ชื่อว่ายังงี้ ถ้ามไปทำไมเราว่าอย่างนั้น โอ้ เวลาท่านถามว่ามีพระองค์ไหนๆ มานี้ ก็ต้องได้กราบเรียนเรื่องราวชื่อให้ท่านทราบ ว่าอย่างนั้น เราก็ติดซี เพราะมีเหตุผลใช้ใหม่ เราก็เลยบอกว่าพระมหาบัว หรืออาจารย์มหาบัวหรือ ถ้ามไปหาอะไรนัก ว่าให้อีก จี้เรื่อย ท่านก็เลยทราบ ท่านเปิดออกมาตั้งแต่ท่านอาจารย์คำดีสั่งให้มารอรับ ท่านบอกว่าท่านจะได้พบพระองค์สำคัญเร็วๆ นี้

แปลกอยู่นะท่านอาจารย์คำดี ท่านเมตตามากสำหรับกับเรา แต่ท่านไม่ได้ว่าเมตตา ท่านบอกว่าเราเป็นอาจารย์ท่านว่าอย่างนั้นเลย พูดกับใครก็ตาม บอกว่าท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมาว่าอย่างนั้น ไอ้เรา อู๊ย ขยะๆ จะตาย เพราะเราเคารพท่าน แต่ท่านพูดด้วยความกตัญญูเห็นคุณ ยกตัวอย่างเช่น ตี ๔ เช้าวันนั้น ก็แปลกอยู่ มันบันดลบันดาลอะไรให้ถึงกันก็ไม่รู้ ท่านเดินจงกรมอยู่ตอนเช้ากุฏิ ๒ ชั้น แทนพระอยู่ข้างล่าง ท่านเดินจงกรมอยู่ข้างๆ ท่านกำลังพิจารณาธรรมข้างใน ไปติดปัญหาธรรมท่านว่าอย่างนั้น ติดปัญหาธรรมมันเหมือนหอกเหมือนหลาวที่มประสานกัน

นี่ละปัญหาธรรมเป็นอย่างนั้น เราเคยเป็นมาแล้ว ระลึกลึถึงใครก็ไม่เห็น มองเห็นแต่ท่านมหาองค์เดียวเท่านั้นที่จะสามารถแก้ปัญหาค้อนนี้ได้ ปัญหาแหลมหลาวที่มแทงหัวใจเราอยู่เวลานี้ ปุบปับออกจากทางจงกรมก็มาจูดรูปเลย เราก็ไม่เคยไปวัดถ้าผูปุ่ นั้นละไปครั้งแรก ท่านจูดรูปจูดเทียนแล้วท่านไม่ได้บอกวานิมนต์นะ พอจูดรูปจูดเทียนกราบไหว้พระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านว่าขออาราธนาว่าอย่างนั้นนะ ขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน ท่านบอกว่าขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน มาแก้ปัญหาค้อนนี้แหละ

ไอ้เราก็เป็นบ้าอะไรไม่รู้ โผๆ เผๆ ปุบไปถึงวันนั้นแหละ มันก็แปลกอยู่นะ อยู่ๆ ก็พอ ๑๑ โมง เราก็สั่งรถเข้ามาเดี๋ยวนั้นเลย แต่ก่อนรถในวัดก็ไม่มี สั่งรถทางร้านชาวลิตให้ไปเอารถมาเดี๋ยวนี เราจะไปถ้าผูปุ่เดี๋ยวนีบอกอย่างนั้น รถมาแล้วก็ไปเลย พอไปถึง โส้ มาเร็วอยู่นะว่าอย่างนั้น เราไม่รู้เรื่อง มาเร็วอยู่นะ เร็วยังไง เดี๋ยวมันจะได้พูดกัน ละท่านว่า ที่ไหนได้ท่านนิมนต์เราตอนเช้ามีด แล้วตอนบ่ายๆ เราก็ไป ยังไงมันก็จะได้พูดกันละท่านว่าอย่างนั้น ท่านเล่าให้ฟังว่าท่านติดปัญหา มองหาใครก็ไม่เห็น มองเห็นแต่ท่านมหาองค์เดียว เลยเข้าไปจูดรูปอาราธนา ที่ได้ว่ามาเร็วก็คือนิมนต์เมื่อเช้านี้เอง วันนี้ท่านก็มาแล้ว ทำไมถึงมาเร็วเอานักหนา โอ๊ย กระผมมาตามประสีประสาผม เอาละประสาอะไรก็ช่างเถอะท่านว่าอย่างนั้น ได้ความกันแล้วแหละท่านว่า

นี่ละท่านอาจารย์คำดี แต่เราก็พูดตามหลักความจริง ก็เราแก้ให้จริง ๆ ท่านจะว่าเราเป็นอาจารย์ท่านก็ไม่ผิด แต่ความเคารพทางสมมุติอาวุโสภันเตเราเคารพท่าน ว่าเราเป็นอาจารย์ของท่านเราจึงไม่ยอมรับ เพราะท่านอาวุโส เราภันเต พรรษาท่านแก่กว่าเรา ๖ พรรษา ก็ได้คุยกันวันนั้น โห ท่านร้องโก้กเลยปัญหาข้อนี้ อยู่สองต่อสองเงียบๆ ไม่มีใครเลย คือนิสัยท่านกับนิสัยเราคล้ายกันกับเวลาจะเอาเฉพาะอย่างนี้ใครเข้ามายุ่งไม่ได้นะ ต้องเฉพาะจริง ๆ อันนี้กับเราก็เฉพาะ ปิดประตูหมดในกุฏินั้น

๕ โมงกว่าเราก็เข้าไปแล้ว พอไปถึงแล้วก็บอกว่าจะได้คุยธรรมะ แล้วก็บอกเวลา เวลา ถึงเวลาแล้วท่านจะให้พระไปนิมนต์ท่านมหา มา เราก็ไปก่อนเวลาเล็กน้อย พอไป

ก็คุยกันเฉพาะสองต่อสอง ท่านก็จัดเอาปัญหาสำคัญนี้ออกมาที่มันติด ติดจนเหมือน หอกเหมือนหลาวท่านว่า ก็เราเคยติดมาแล้ว พอท่านว่าอย่างนั้นเราเข้าใจทันทีเลย ท่านก็เลยเล่าปัญหาอย่างนั้นๆ อย่างนี้ให้ฟัง หลังจากนั้นเราก็ถวายเป็นปัญหาท่านไป ในเวลานั้น ร้องโถกเลยเถียวนะ นั้นเห็นไหม

อยู่เงียบๆ สองต่อสองในห้อง เพราะมันถึงใจท่าน เสียงร้องโถก เออ เอาละที่นี้ เอาละเปิดแล้วๆ จะเข้าแล้วที่นี้ เปิดแล้วประตูเปิดแล้ว ท่านพูดแล้วพูดเล่ามันถึงใจ ท่าน นี่ละปัญหาเห็นใหม่ละ ถ้าตอบไม่ถูกไม่ได้ละปัญหาทางใจ ต้องเป็นเรื่องของจิตต ภาวนาตอบกัน ผู้เหนือกว่าจะตอบได้ ผู้อ่อนกว่าตอบไม่ได้ละ อย่างของท่านอาจารย์คำ ดีนี้ก็เหมือนกัน ปัญหาข้อนี้สำคัญมากทีเดียว พอท่านแย็บออกมาที่เราเข้าใจก็ถวายเป็น ปัญหา ท่าน เอ้อ ขึ้นทันทีเลย อย่างนั้นแหละ ท่านจึงเคารพมากสำหรับเรา ถ้าพูดตามภาษา ธรรมแล้วท่านเคารพมากอยู่เคารพเรา ท่านไม่ได้ถือว่าท่านเป็นผู้ใหญ่กว่าเรา ท่านถือ เราเป็นอาจารย์จริงๆ หวังฟังหวังฟังจริงๆ

แต่ทางสมมุติแล้วอาวุโสกันเต เราก็เคารพท่านตลอดไม่ยอมให้ท่านพูด เรื่อง ที่ว่าท่านอ่อนกว่าเราหรืออะไรกว่าเรา เพราะท่านเป็นอาวุโสนี้ไม่ยอมให้ท่านพูด แต่ ท่านก็พูดของท่าน เอาจนพันได้เลยนะ อย่างนี้ละ เห็นไหมธรรมะ การแก้ปัญหาที่ ร้องโถกเลย เอ้อ เอาละที่นี้ เงียบๆ อยู่สองต่อสองนะ ปิดประตูไม่ให้ใครเข้าไป มันถึง ใจท่าน เอ้อ เอาละที่นี้ประตูเปิดแล้วๆ จะเข้าละที่นี้ เปิดโล่งแล้วจะเข้าละที่นี้ ท่านว่า อย่างนั้นแหละ

เราหลีกเลี่ยงไม่นานนัก เพราะจนแล้ว ประตูนี้เปิดแล้วจะเข้าจุดนั้นละ จุดสำคัญ เอาละพอใจๆ ท่านว่า พออีกไม่นานนักเราก็กลับไป ไปกราบเรียนถามท่านโดยเฉพาะ ท่านว่าผ่านได้แล้ว นั้นเห็นใหม่ละ ผ่านได้แล้ว นี่อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุ อัฐิ ของท่านอาจารย์คำดีเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว

ถ้าพูดถึงเรื่องด้านธรรมะเรามันมีทั้งสองอย่าง ทางด้านปริยัติเราก็จนเป็นมหา ทางด้านปฏิบัติเราก็เอาเป็นเอาตายเข้าว่า เพราะฉะนั้นถึงพูดได้เต็มปากทั้งสอง ทั้ง ปริยัติทั้งปฏิบัติ เวลาเอาจริงเอาจังมันจะไม่ไปปริยัตินะ มันจะพุ่งเข้าหาภาคปฏิบัติ ล้วนๆ เลย ไม่ได้ออกนะปริยัติ ไม่ออก พุ่งเข้าภาคปฏิบัติ อย่างที่ท่านถามธรรมะ ภาคปฏิบัติพระกรรมฐานเรา ถามก็ถามธรรมะภาคปฏิบัติจิตตภาวนา ต้องเอานี้ตอบ กัน จะเอาปริยัติมาตอบไม่ทัน เรียกว่าเกาในที่ไม้คั่นวางั้นเถอะ เกาไม่ถูกที่คั่น ถ้าเป็น ภาคปฏิบัติใส่ปุ๊บๆ เลย พุ่งเลย

ก็เรียกว่าท่านเคารพมาก ท่านแก่พรรษาว่าเรา ๖ พรรษา แต่ท่านเคารพมาก จริงๆ เพราะอะไรๆ ท่านก็ได้จากเรา แก้ปัญหาอย่างที่ท่านไปจุดรูปขออาราธนาท่าน

มหาบัวมาโปรดโดยด่วน เราผึ้งผึ้งก็ไปวันนั้นเลย ไม่เคยไปนะวัดถ้ำผาปู่ ไม่เคยไปเลย วันนั้นเป็นหนแรกแหละไป โห้ มาเร็วอยู่นะ มาเร็วอะไร เดี่ยวๆ ค่อยพูดกัน ท่านก็เลยเล่าให้ฟังเรื่องท่านจุดธูปอาราธนาเราเมื่อเช้านี้เอง ทำไมมาเร็ว โห้ กระทบ สะเปะสะปะมาตามประสาบ้าของผมนั่น เอะละ ประสาไหนก็ช่างเถอะ ได้คาน้ำคาเขาแล้วเป็นที่พอใจ ท่านว่างั้น

นี่ก็เข้ากันได้ตรงที่พระเวลาไปนั่งฉันจังหัน ท่านนั่งอันดับหนึ่ง เรานั่งที่สอง แต่เราห่มันที่อยู่หมด พอพระเณรเอาปิ่นโตเอาหม้ออะไรเข้ามาหาท่าน เอามาถวายท่าน ให้ท่านตักอะไรๆ ท่านส่งเข้าไปก็ไปแจกพระ พอเข้ามาหาท่าน เราก็นั่งอยู่ข้างๆ เราก็หุ ดินี่ไม่ใช่หุหนวก พอพระก้มเข้าไป ระวังเสื่อนะนั่น ท่านว่าอย่างนี้นะ เสื่อนะนั่น ท่านพูดกระซิบพระ พอองค์ไหนก้มหัวเข้าไป เอาปิ่นโตเข้าไป เสื่อนะนั่น ท่านว่าเราก็อึ้ง ก็ เราได้ยินได้ทุกคำท่านกระซิบพระ พอพระองค์ไหนก้มเข้าไปปึบ เสื่อนะนั่น ระวังนะ เสื่อนะนั่น มีแต่เสื่อนะนั่นอยู่อย่างนั้น

ที่นี้พอพระเณรออกไปกิริยามารยาทเรียบร้อยๆ สุดท้ายเรียบทั้งวัดเลย เสือตัวนี้แหละ ท่านเฉยนะ คือท่านไม่ดู ท่านอาจารย์คำดีแต่ก่อนท่านดูเก่ง เณรเย็บสบงให้ท่าน ผิด พอผิดท่านจับผ้าที่เย็บผิดฉีกขาดต่อหน้าเณรเลย เณรไปนั่งฟังต้นเสาร้องให้อยู่ นั้นละท่านจึงมาฝึกนิสัยใหม่ ท่านว่า เณรนั่นเป็นเหตุ แต่ก่อนนิสัยผม โห ผาดโผนโจนทะยานนะท่านมหา ให้ได้อย่างใจๆ นิสัยใจร้อนเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดด้วย

พอดีวันนั้นเณรเย็บผ้าผิด เย็บผ้าเราแหละ มาดูแล้วฉีกต่อหน้าเณรตามนิสัยท่าน เมื่อฉีกเสร็จแล้วเณรหลบไปนั่งบังเสาร้องให้อยู่ นั้นเลยเป็นธรรมเนียม เณรนี่เป็นผู้สอนเรา ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปนิสัยเช่นนี้เราเคยทำมาแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร แล้ววันนี้ก็มาแสดงอย่างเด่นชัด หากว่าไม่ตัดเสียตั้งแต่บัดนี้ยังพรรษาแก่เข้าไปแล้วมันจะลูกลามยิ่งกว่านี้ไป ต้องเอากันคราวนี้ ท่านว่างั้น เลยเอาเณรนั่นเป็นครูเป็นอาจารย์ ตั้งแต่นั้นต่อไปเราจะไม่ดูใคร จะเป็นอะไรๆ ก็ตามไม่ดู ตั้งแต่นั้นมาท่านไม่ดูจริงๆ นะ เรียกว่าท่านตัดนิสัยได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ นิสัยท่านเรียบมาก จนใครก็เข้าใจว่าเรียบมาแต่ไหนแต่ไร แต่ความจริงท่านฝึกนิสัยเพราะเณรเย็บสบงผิดนั้นแหละ ท่านฝึกนิสัย ท่านฝึกสบงที่เณรเย็บผิดต่อหน้าต่อตาเณร เณรแอบไปนั่งต้นเสาไปร้องให้อยู่ นั้น

โห้ นี่เป็นเพราะเรา ประสาสบงเย็บผิดจะเป็นอะไรนักหนา จนกระทั่งถึงกระทบกระเทือนเณรนี้ถึงร้องไห้ นิสัยอันนี้ถ้าเราจะปล่อยมันไป มันจะไปลูกลามยิ่งกว่านี้ พรรษาแก่ขึ้นๆ ก็จะไปลูกลามยิ่งกว่านี้ ไม่ได้...ต้องตัดท่านว่า ตั้งแต่นั้นมาเอาให้ขาด สะบั้นเลยความดูไม่ให้มีเลย ท่านหยุดตั้งแต่นั้นมา ท่านเล่าให้เราฟัง ตั้งแต่นั้นมา

ผมไม่เคยดูใครเลย ที่เณรเป็นเหตุท่านว่า นิสัยผมใครก็ว่าเรียบๆ เรียบอะไรแต่ก่อน
 เสือก็อยู่ที่นี้ ยักษ์ก็อยู่ที่นี้ ฆ่ายักษ์ฆ่าเสือด้วยการฝึกหัดตนเองอย่างเด็ดขาดแล้ว จึงมี
 นิสัยอย่างนี้ ท่านเล่าให้เราฟัง นิสัยท่านเด็ดเดี่ยว

ที่ว่าเรานั่งอยู่ข้าง พอพระเณรก็ม เอามื้อเออะอะไรๆ ปันตงปันโตก้มเข้ามา
 ถวายจะให้ท่านตักหรือตักถวายท่านอะไรๆ พอพระก้มเข้ามาปีนี้ท่านจะกระชิบพระ
 เรานั่งอยู่ข้างๆ เสือนะนั่น ท่านวางัน เสือรู้ไหม พุดโดยเฉพาะ ที่นี้เราหูดีฟังก็ได้ยิน
 เราก็กะเสือนะนั่น ใครก้มเข้ามา เสือนะนั่น มีแต่เสือนะๆ จากนั้นมาแล้วพระเณร
 เรียบหมดวัดเลยเพราะเสือดาวนี้ คือท่านไม่ดู

ท่านเคยเล่าเรื่องของเราให้หมู่เพื่อนฟังเสมอ ลูกศิษย์ลูกหาท่าน ไม่ขึ้นต้นก็
 ตอนท้ายเทศน์ ก่อนเทศน์ก็มี ท้ายเทศน์ก็มี พระเณรเหล่านี้ถ้าไปอยู่กับท่านมหาบัวนี้
 ถูกท่านขับแหกหมดเลย ไม่ให้อยู่แหละหลวๆ ไหลๆ อย่างนี้ คือท่านไม่ดูก็อยู่กับ
 ท่านได้สบาย ถ้าอยู่กับท่านมหาบัวไม่ได้ถึง ๓ วันแหละ แดกกระจายไปหมดวัดเลย
 เพราะฉะนั้นเวลาเห็นเราไปท่านจึงว่า เสือนะนั่นๆ เออะวันนี้นะนั่นละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ